

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/120/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919201829
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5919201829.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcu: X. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. U. XXX/XX, XXX XX R., zastúpeného obchodnou spoločnosťou Alušic s. r. o., so sídlom Madačova 1/A, 034 01 Ružomberok, IČO: 50 648 420, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/35/2019-78 zo dňa 17. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/35/2019-78 zo dňa 17. júna 2020 vo výrokoch II. a III. potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/35/2019-78 zo dňa 17. júna 2020 vo výroku I. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 223,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,20 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata istiny 454,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne: zo sumy 874,50 eur od 01.06.2016 do 16.01.2018, zo sumy 846,30 eur od 01.07.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 01.08.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 01.09.2016 do 16.01.2018, zo sumy 846,30 eur od 01.10.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 01.11.2016 do 16.01.2018, ako aj náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 03.08.2016 Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. 4837/2016-LM-DvN mu nepriznala nárok na dávku v nezamestnanosti. Uvedené rozhodnutie potvrdila aj Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. 22592-8/2017-Ba zo dňa 06.02.2017. Následne Krajský súd v Žiline rozhodnutím spis. zn. 24Sa/16/2017 zo dňa 27.06.2017 rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. 22592-8/2017-Ba zo dňa 06.02.2017 zrušil, pričom uviedol, že toto rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nezákonné. Právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená. Žalobca si uplatňoval nárok na náhradu škody vo výške 454,02 eur zahrňujúci náhradu trov právneho zastúpenia v správnom konaní, ktoré

poškodenému žalobcovi vznikli v konaní, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia a tieto trov priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím a spôsobili mu majetkový úbytok na jeho strane. Škoda mu vznikla v podobe trov právneho zastúpenia v konaniach pred správnym orgánom, ktoré musel vyvolať a viesť, aby sa v konečnom dôsledku domohol svojich nárokov, a teda škoda mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutím. Žalobca si zároveň uplatnil úroky z omeškania, keďže žalovaný mu nezákonne zadržoval peniaze po dobu 1 roka a 230 dní a nároky na dávku v nezamestnanosti mu vyplatil až dňa 16.01.2018. Žalobca si v súlade so zákonom uplatnil svoj nárok v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa ust. § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. Podaním doručeným súdu dňa 13.01.2020 žalobca podal návrh na pripustenie zmeny žaloby, keď sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 454,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 874,50 eur od 30.09.2016 do 16.01.2018, zo sumy 846,30 eur od 30.09.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 30.09.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 30.09.2016 do 16.01.2018, zo sumy 846,30 eur od 01.10.2016 do 16.01.2018, zo sumy 874,50 eur od 01.11.2016 do 16.01.2018 a náhrady trov konania. Keďže pôvodná žaloba v čase doručenia uvedeného podania súdu prvej inštancie ešte nebola protistrane (žalovanému) doručená, súd prvej inštancie bez rozhodovania o pripustení zmeny žaloby podľa ust. § 141 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) pokračoval v konaní o zmenenej žalobe.

4. Žalovaný v reakcii na žalobu uviedol, že žalobca bol dňa 05.05.2016 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom dňa 19.07.2016 si v tejto súvislosti uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš rozhodnutím č. 4837/2016-LM-DvN zo dňa 03.08.2016 žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti nepriznala z dôvodu, že vzhľadom na zistený skutkový stav si nezachoval centrum záujmov na území Slovenskej republiky. Rozhodnutie č. 4837/2016-LM-DvN zo dňa 03.08.2016 bolo potvrdené druhostupňovým rozhodnutím žalovaného č. 22592-8/2017-BA zo dňa 06.02.2017. Proti druhostupňovému rozhodnutiu žalovanej žalobca podal správnu žalobu, ktorej Krajský súd v Žiline vyhovel rozsudkom spis. zn. 24Sa/16/2017 zo dňa 27.06.2017, pričom predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie. Po právoplatnosti rozsudku Krajský súd v Žiline uznesením rozhodol, že Sociálna poisťovňa je povinná, z titulu trov právneho zastúpenia na účet advokáta žalobcu uhradiť sumu 230,52 eur, ktoré žalovaný advokátovi žalobcu dňa 12.10.2017 aj uhradil. Druhostupňovým rozhodnutím č. 22592-22/2017-BA zo dňa 16.10.2017 bolo zrušené rozhodnutie pobočky č. 4837/2016-LM-DvN zo dňa 03.08.2016. Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš následne vydala rozhodnutie č. 7180/2017-LM-DvN zo dňa 28.12.2017, ktorým žalobcovi dávku v nezamestnanosti priznala a dňa 16.01.2018 mu bola dávka aj vyplatená. Časť žalobcom uplatnenej náhrady trov (spísanie odvolania dňa 07.09.2016 v sume 66,- eur, rokovanie s klientom dňa 14.09.2016 v sume 66,- eur, zabezpečenie dôkazov do konania, lekárske potvrdenia v sume 66,- eur, 3x režírný paušál advokáta v roku 2016 v sume 25,50 eur) žalovaný nepovažoval za účelne vynaložené, keďže Sociálna poisťovňa v odvolacom konaní postupovala v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a tiež európskou legislatívou, pričom iba z dôvodu nejednotnej judikatúry súdov vo veci inštitútu „bydliska“ nemôže Sociálna poisťovňa niesť zodpovednosť za škodu vo forme trov konania založených na výpočte právnych úkonov advokáta, ktorého služby žalobca ani nebol povinný nevyhnutne využiť. Ďalšie žalobcom uplatnené trov konania už nevznikli v konaní, v ktorom by došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, keďže rozhodnutie č. 22592-22/2017-BA zo dňa 16.10.2017 a rozhodnutie č. 7180/2017-LM-DvN zo dňa 28.12.2017 sú právoplatné a neboli zrušené príslušným orgánom. Žalobcovi tak počas týchto konaní nemohli vzniknúť trov, ktoré by bolo možné zahrnúť pod náhradu škody v súlade s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaný súčasne namietol prípustnosť uplatnenia inštitútu úrokov z omeškania z dôvodu, že nárok na náhradu škody vo forme úroku z omeškania nie je možné uznať, pretože dávka v nezamestnanosti je dávkou sociálneho poistenia, na ktorú vzniká nárok za splnenia zákonom ustanovených podmienok, a preto pri omeškaní jej plnenia nemožno požadovať úrok z omeškania, ako to je vo vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom pri omeškaní s plnením peňažného dlhu. Predmetom priznania dávok sociálneho poistenia sú také práva, ktoré sú inej povahy, než sú práva z občianskoprávných, pracovnoprávných alebo iných obdobných vzťahov, ohľadom ktorých zákonná úprava v prípade omeškania s plnením pripúšťa možnosť požadovať aj zákonom stanovené úroky. Inštitút úroku z omeškania upravený v zákone č. 514/2003 Z. z. je oprávnený priznať iba súd a iba v rámci rozhodnutia o náhrade škody, pričom lehota omeškania začína plynúť najskôr dňom oznámenia, že nárok na náhradu škody poškodeného nebude uspokojený, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej

plynutia neskôr. Žalovaný tiež namietol nedostatok vecnej pasívnej legitímácie podľa ustanovenia § 1 písm. a) v spojení

s § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z. a navrhol tak konanie zastaviť z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného.

5. Súd prvej inštancie v ďalšom Uznesení č. k. 3C/35/2019-58 zo dňa 15.04.2020 vyzval žalobcu, aby žalobu doplnil, a to riadne označiť strany sporu - žalovaného (v žalobe bol žalovaný označený ako Sociálna poisťovňa, ústredie ako orgán oprávnený konať v mene štátu, pričom zo znenia žaloby zjavne vyplývalo, že smeruje proti štátu). V nadväznosti na to žalobca opravil žalobný návrh v časti označenia strany sporu a za žalovaného označil Slovenskú republiku prostredníctvom ktorej koná Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava 1, IČO: 30 807 484.

6. Citujúc ust. § 4 ods. 1 písm. i), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. súd prvej inštancie uviedol, že predmetom vedeného sporu bol nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, a to nárok na zaplatenie sumy vo výške 454,02 eur titulom náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli pri rozhodovaní podľa zákona č. 461/2003 Z. z.

7. Námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej sporovej strany súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú. Strana žalovaného bola riadne označená žalobcom ako štát Slovenská republika, prostredníctvom ktorej koná Sociálna poisťovňa, ústredie. Ide o verejnoprávnu inštitúciu, ktorá je orgánom konajúcim za štát v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. i) zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Súd prvej inštancie mal preukázané, že prebehlo predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa ust. § 15 ods. 1 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z., pričom Sociálna poisťovňa, ústredie nárok žalobcu ako poškodeného na náhradu škody neuznala. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš dňa 03.08.2016 vydala rozhodnutie, ktorým vyslovila, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím zo dňa 06.02.2017 vo veci odvolania proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Liptovský Mikuláš č. 4837/2016-LM-DvN zo dňa 03.08.2016 rozhodla tak, že odvolanie žalobcu zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie. Krajský súd v Žiline následne rozhodnutím spis. zn. 24Sa/16/2017 zo dňa 27.06.2017 predmetné rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni, ústredie na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. Rozhodnutím spis. zn. 24Sa/16/2017 zo dňa 11.09.2017 Krajský súd v Žiline uložil Sociálnej poisťovni, ústredie zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 230,52 eur z titulu trov právneho zastúpenia v konaní na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Napokon mal súd prvej inštancie preukázanú aj tú skutočnosť, zároveň nespornú medzi sporovými stranami, že Sociálna poisťovňa, ústredie zrušila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš svojim rozhodnutím č. 22592-22/2017-BA zo dňa 16.10.2017 a vec jej vrátila na ďalšie konanie. Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš následne rozhodnutím č. 7180/2017-LM-DvN zo dňa 28.12.2017 vyslovila, že žalobca má nárok na dávku v nezamestnanosti vo výške 50 % denného vymeriavacieho základu 56,4165 eur od 05.05.2016 na obdobie 6 mesiacov pri splnení ustanovených zákonných podmienok. Nespornou bola aj skutočnosť, že žalobcovi bola uvedeným titulom dňa 16.01.2018 vyplatená suma 5.190,60 eur.

9. Vo vzťahu k žalobcom uplatnením nárokom tak súd prvej inštancie uviedol, že sa jedná o občianskoprávny vzťah medzi nositeľom zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a poškodeným a zároveň ide o objektívnu zodpovednosť - z koncepcie zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že zodpovedný subjekt (štát) sa zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade došlo k nezákonnému rozhodnutiu. Krajský súd v Žiline v rámci svojho rozsudku výslovne konštatoval nezákonnosť rozhodnutia, pričom boli uvedené aj konkrétne dôvody nezákonnosti - zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostatočné na riadne posúdenie veci a rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vzhľadom k tomu je nezákonné. Sociálna poisťovňa, ústredie po zrušení nezákonného rozhodnutia bola pri svojom rozhodovaní viazaná rozsudkom Krajského súdu v Žiline, čo vyplynulo z konania, ktoré nasledovalo, resp. konečného rozhodnutia vo veci žiadosti žalobcu o priznanie dávky v nezamestnanosti - dávka v nezamestnanosti bola priznaná. Ďalej súd prvej inštancie skúmal, či žalobcovi vznikla škoda ako majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch a či je daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Žalobca si podanou žalobou uplatnil škodu vzniknutú titulom trov konania, pričom podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v zmysle ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena

advokáta. V rámci konania bolo potrebné zistiť účelnosť vynaložených trov konania, pričom súd hodnotil jednotlivé úkony, za ktorých vykonanie si žalobca náhradu škody uplatnil. Vo vzťahu k spísaniu odvolania voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš, právnym zástupcom žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že aj napriek absencii plnomocenstva nie je dôvod pochybovať o skutočnosti zastúpenia žalobcu určeným právnym zástupcom, keďže aj z odôvodnenia následného rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie bolo zrejmé, že odvolanie bolo podané žalobcom prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Žalobca si uvedený úkon právnej služby uplatnil v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (66,00 eur), pričom mal preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom trov právneho zastúpenia pri tomto procesnom úkone. Pri úkone rokovaní s klientom zo dňa 14.09.2016 uplatnenom vo výške 66,- eur podľa príslušných ustanovení vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. súd prvej inštancie uviedol, že v spise sa nachádza záznam o porade s klientom a vykonanie tohto úkonu mal preukázané. Aj tento úkon považoval súd za účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia - v rámci rokovania advokáta s klientom bola riešená relevantná otázka doplnenia dôkazov do konania s cieľom dosiahnuť zrušenie nezákonného rozhodnutia. Príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom trov právneho zastúpenia bola daná, nezákonné rozhodnutie je priamou príčinou vzniku trov právneho zastúpenia. Rovnako za uplatnenú v správnej výške 66,- eur podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. považoval súd prvej inštancie aj žalobcom uplatnenú odmenu advokáta za úkon právnej služby „zabezpečovanie dôkazov do konania v rámci podaného odvolania, lekárske potvrdenia“, pričom aj tento výdavok žalobcu vznikol v príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom trov právneho zastúpenia. Ako dôvodne uplatnené súd prvej inštancie posúdil aj režijné paušály k uvedeným úkonom právnej služby, uplatnené podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky 655/2004 Z. z. v celkovej výške 25,50 eur. V tejto časti súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel.

10. Vo vzťahu k následným úkonom právnej služby po zrušení nezákonného rozhodnutia rozhodnutím Krajského súdu v Žiline spis. zn. 24Sa/16/2017 zo dňa 27.06.2017, t. j. rokovaní s klientom dňa 14.09.2017, spísanie sťažnosti pre nečinnosť dňa 13.11.2017 a účasť na konaní pred Sociálnou poisťovňou dňa 22.12.2017 súd prvej inštancie nevhliadol príčinnú súvislosť medzi škodou vzniknutou v tomto novom konaní a nezákonným rozhodnutím. Keďže Krajský súd v Žiline nezákonné rozhodnutie zrušil rozhodnutím zo dňa 27.06.2017, trovy právneho zastúpenia vzniknuté po uvedenom dátume už nevznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Konanie, ktoré nasledovalo, bolo ďalším konaním vo veci žiadosti žalobcu o priznanie dávky v nezamestnanosti, v ktorom žiadosti bolo vyhovené, t. j. dávka v nezamestnanosti bola žalobcovi priznaná. Vo vzťahu k týmto úkonom ako aj k režijným paušálom k nim prislúchajúcim tak súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

11. Žalobca si v rámci podanej žaloby voči žalovanému uplatnil aj nárok na náhradu úrokov z omeškania, v ktorej súvislosti poukázal súd prvej inštancie na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého pokiaľ nedôjde k uspokojeniu nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci do 6 mesiacov od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku (alebo ak príslušný orgán oznámi, že nárok na náhradu škody neuspokojí), môže sa poškodený domáhať priznania nároku na súde. Márnym uplynutím tejto lehoty sa žalovaný ako dlžník zo zodpovednostného právneho vzťahu dostáva do omeškania, a to najskôr po uplynutí nasledujúceho dňa od oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo najskôr nasledujúceho dňa po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, kedy je postihnutý povinnosťou zaplatiť poškodenému úroky z omeškania (pokiaľ súd neurčí začiatok plynutia neskôr). Jedná sa o omeškanie týkajúce sa náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Žalobca uplatnil v spore nárok na úrok z omeškania, avšak z obsahu žaloby vyplýva, že neuplatnil nárok na úrok z omeškania z náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, čo právna úprava umožňuje, ale uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých dávok v nezamestnanosti. Jednotlivé dávky v nezamestnanosti ako náhrada škody neboli uplatnené, tieto dávky v nezamestnanosti už boli žalobcovi vyplatené, avšak dôležité bolo zohľadniť, že nárok na dávku v nezamestnanosti vzniká až rozhodnutím príslušného orgánu o jej priznaní (individuálny akt pri rozhodovaní Sociálnej poisťovne podľa zákona č. 461/2003 Z. z.). Priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti je nárokom patriacim do oblasti verejného práva, kde aplikácia inštitútu súkromného práva - úrokov z omeškania neprichádza do úvahy (na rozdiel od nároku na náhradu škody spôsobenej vo verejnom záujme, ktorý je občianskoprávnym nárokom). Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš vydala rozhodnutie o priznaní dávky dňa 28.12.2017 a až na jeho podklade mohlo dôjsť k vyplateniu dávky žalobcovi. Súd prvej inštancie tento nárok žalobcu posúdil ako nárok na náhradu škody spôsobenej vo verejnom záujme - ušlý zisk, keď v zmysle vyjadrenia žalobcu na pojednávaní malo ísť o zisk, ktorý žalobcovi ušiel, pretože nemohol s peňažnými prostriedkami, na ktoré mal zákonný nárok, disponovať. Súd prvej inštancie pritom poukázal na judikatúru týkajúcu sa inštitútu ušlého zisku

(napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo 319/2008 zo dňa 28.04.2010), v zmysle ktorej sa obvykle ušlý zisk vymedzuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa prejavuje stratou očakávaného prínosu (výnosu), nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, ale poškodený musí preukázať, že predmetný zisk by mohol reálne dosiahnuť, ak by nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci alebo k jeho nesprávnemu úradnému postupu. Existenciu škody musí preukázať ten, kto tvrdí, že bol poškodený nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo jeho nesprávnym úradným postupom. K tomuto však žalobca v spore netvrdil žiadne konkrétne skutočnosti, nepredložil dôkazy akým spôsobom mal v úmysle si z uvedených peňažných prostriedkov rozmnožiť svoj majetok, dosiahnuť zisk a len jednoduchý poukaz, že s peňažnými prostriedkami disponovať v danom období nemohol, ešte nenasvedčuje istému záveru o tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetku v dôsledku nezákonného rozhodnutia. Okrem toho súd prvej inštancie vychádzal aj z účelu dávky v nezamestnanosti, ktorá je určená na zabezpečenie príjmu poistenca v dôsledku nezamestnanosti, z čoho dosahovanie zisku nevyplýva. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie aj zvyšnú časť žaloby týkajúcu sa nároku na zaplatenie úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 43,20 %, ktorá výška predstavuje rozdiel medzi procesným úspechom žalobcu (28,40 %) a žalovaného (71,60 %) v tomto spore.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby vo veci sám rozhodol.

14. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, ktorý žalobcovi nepriznal náhradu škody za úkony právnej služby rokovanie s klientom 14.09.2017, spísanie sťažnosti pre nečinnosť zo dňa 13.11.2017 a účasť na konaní pred Sociálnom poisťovňou dňa 22.12.2017. Na rozdiel od súdu prvej inštancie bol žalobca toho názoru, že uvedené úkony vznikli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a mali s ním priamy súvis, a to z toho dôvodu, že o jeho žiadosti o priznanie sociálnej dávky nebolo v období od podania žiadosti 19.06.2017 rozhodnuté zákonným spôsobom a musel tak využiť prostriedky právnej ochrany, ktoré mu umožňujú využiť platný právny poriadok a za týmto účelom sa dal zastúpiť advokátom. Krajský súd v Žiline zrušil nezákonné rozhodnutie dňa 27.06.2017. Sociálna poisťovňa, ústredie od tejto doby až do 06.10.2017, kedy zrušila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš, neurobila žiadny úkon. Sťažnosť pre nečinnosť bola preto podaná dôvodne a v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, keďže aj predmetom prejednávania dňa 22.12.2017 bolo jednanie vo veci zrušenia nezákonného rozhodnutia ako vyplýva zo zápisnice zo dňa 22.12.2017. Dňa 22.12.2017 Sociálna poisťovňa rozhodovala o tej istej jeho žiadosti, z čoho vyplýva nesprávny záver súdu prvej inštancie, že išlo o ďalšie konanie (nové konanie) vo veci jeho žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti. Odvolateľ sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie o nepriznaní žalobou uplatnených úrokov z omeškania, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove spis. zn. 5Co/170/2012 zo dňa 27.12.2013. Škoda v danom prípade vyplýva zo skutočnosti, že z dôvodu nezákonného rozhodnutia nemohol v období od 19.07.2016 do 16.01.2018 disponovať s peňažnými prostriedkami. Podľa žalobcu sa jednalo nepochybne o nárok vyplývajúci z občianskoprávneho vzťahu a škoda vzniknutá z nesprávneho úradného postupu žalovaného spočívala v nemožnosti disponovania s prostriedkami. Argumentum ad absurdum by to znamenalo, že porušovaním povinností, nesprávnym konaním žalovaného, by bol neprímerane zvýhodňovaný orgán verejnej moci s možnosťou dlhšej dispozície s prostriedkami náležiacimi žalobcovi. Práve úrok z omeškania je sankciou, ktorá prichádza do úvahy pri porušení povinnosti plniť žalovanou riadne a včas, pričom predstavuje zákonnú sankciu a zároveň predchádza znehodnocovaniu peňažného dlhu infláciou tým, že veriteľ nemôže disponovať prostriedkami. Poukázal aj na ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Zároveň žalobca namietal vecnú správnosť rozsudku o trovách konania, ktoré súd priznal žalovanému napriek tomu, že ide o verejnoprávnu inštitúciu, ktorá disponuje vlastným právnym oddelením. Rovnako nebola zohľadnená ani skutočnosť, že právna otázka úrokov z omeškania je súdmi posudzovaná rôzne. Žalobca napokon namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa nestotožňuje s odvolacími námietkami žalobcu smerujúcimi voči právnemu posúdeniu vykonanému súdom prvej inštancie, ako aj voči ním zistenému skutkovému stavu a ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Poukázal na zmysel a účel zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj na neaplikovateľnosť záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove spis. zn. 5Co/170/2012 zo dňa 27.12.2013, keďže v predmetnom konaní bol

riešený nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu a nie zo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti, ako je tomu v konaniach podľa verejného práva (t. j. aj v prejednávacom spore). Napadnutý rozsudok tak považoval žalovaný za vecne správny a riadne odôvodnený a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

16. Žalobca odvolaciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli už predložené ani žiadne ďalšie podania strán sporu.

17. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do jeho výrokov II. a III., bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalobcu, keďže žalobu čiastočne zamietol a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v rozsahu výrokov II. a III., viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil. Posúdiac odvolanie žalovaného podľa jeho obsahu (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 CSP), keďže žalobca smeroval svoje odvolacie námietky len vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výroku II., ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá a výroku III., ktorým bol žalovanému proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 43,20 %, odvolací súd ponechal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. nedotknutý.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane v svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

20. Vzhľadom na doteraz uvedené považoval odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami a námietkami žalobcu uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

21. Pokiaľ v odvolaní, bez bližšej konkretizácie, žalobca namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd sa s touto jeho námietkou nestotožnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal vyčerpávajúcu odpoveď, z akých dôvodov rozhodol o žalobou uplatnených nárokoch tak, ako to bolo uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003).

22. Žalobca v odvolaní konkrétne namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie, že nevhliadol príčinnú súvislosť medzi vznikom trov u žalobcu v dotknutom správnom konaní (spočívajúcich v trovách zastúpenia žalobcu vo forme odmeny a paušálnych náhrad advokáta za úkony právnej služby: - rokovanie s klientom dňa 14.09.2017, - spísanie sťažnosti pre nečinnosť dňa 13.11.2017 a účasť na konaní pred Sociálnou poisťovňou dňa 22.12.2017; celkovo v sume 230,52 eur) a predmetným nezákonným rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava č. 22592-8/2017-BA zo dňa 06.02.2017). Žalobca bol naopak toho názoru, že vznik týchto trov jeho zastúpenia bolo v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že o jeho žiadosti o priznanie sociálnej dávky nebolo v období od podania žiadosti o ňu dňa 19.06.2017 rozhodnuté zákonným spôsobom a on musel využiť prostriedky právnej ochrany, ktoré mu umožňuje využiť platný právny poriadok a za tým účelom sa dal zastúpiť advokátom. Preto sa odôvodnene (vzhľadom na nezákonne

rozhodnutie) nemohol spoliehať na Sociálnu poisťovňu, že rozhodne zákonným spôsobom. Na konaní dňa 22.12.2017 Sociálna poisťovňa rozhodovala o tej istej jeho žiadosti, čiže nie je správne tvrdenie súdu prvej inštancie, že išlo o ďalšie konanie (nové konanie) vo veci jeho žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti.

23. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

25. Je nesporné, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách, ktoré vznikli žalobcovi v konaní Sociálnej poisťovne o jeho žiadosti na priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti, bolo potrebné v spore posúdiť ako nárok podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a pokiaľ ide o rozsah náhrady podľa ust. § 18 ods. 1 tohto zákona. Odvolací súd je toho názoru, že ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno vykladať izolovane, teda bez väzby na ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Nutnou podmienkou vzniku nároku na náhradu škody spočívajúcej v trovách oprávnenej osoby (poškodeného) vzniknutých v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, je príčinná súvislosť medzi vznikom týchto trov a nezákonným rozhodnutím, teda že tieto trovy vznikli v dôsledku vydaného nezákonného rozhodnutia. Z toho je potrebné vyvodiť, že ust. § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa netýka akýchkoľvek trov oprávnenej osoby, ktoré účelne vynaložil v konaní, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, keďže nie všetky trovy oprávnenej osoby v konaní vynaložila v dôsledku nezákonného rozhodnutia, keďže v tomto prípade by škoda predchádzala samotnej príčine jej vzniku (nezákonné rozhodnutie). Súčasne však nemôže ísť ani o trovy, ktoré boli vynaložené po zrušení nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom, keďže po rozhodnutí príslušného orgánu o zrušení nezákonného rozhodnutia sa konanie dostáva opätovne do štádia, ktoré predchádzalo vydaniu nezákonného rozhodnutia. Tak tomu bolo aj posudzovanom prípade, pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie sumy 230,52 eur. V nadväznosti na uvedené tak odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalobcu za neopodstatnenú.

26. Žalobca súčasne v odvolaní namietal nesprávnosť názoru súdu prvej inštancie ohľadom úroku z omeškania, keďže v danom prípade išlo nepochybne o nárok vyplývajúci z občianskoprávneho vzťahu a škoda vzniknutá v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu Sociálnej poisťovne spočívala v tom, že nemohol po určitú dobu disponovať s prostriedkami (obneskorene) priznanej dávky v nezamestnanosti. Práve úroky z omeškania sú zákonnou sankciou, ktorá prichádza do úvahy pri porušení povinnosti plniť žalovaným riadne a včas a zároveň predchádza znehodnocovaniu peňažných prostriedkov infláciou tým, že veriteľ nemôže s nimi po určitú dobu disponovať. Žalobca v tomto kontexte argumentoval názorom vysloveným Krajským súdom v Prešove v jeho rozsudku spis. zn. 5Co/170/2012 zo dňa 27.12.2013.

27. V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v podanej žalobe skutkovo vymedzil sporný nárok ako nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku (17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.), ktorý mu ušiel z dôvodu, že nemohol s peňažnými prostriedkami (následne) priznanej dávky v nezamestnanosti, na ktoré mal zákonný nárok, po určité obdobie disponovať. Odvolací súd sa necítil byť v zmysle ust. čl. 2 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Prešove (teda súdom rovnakej inštancie) vysloveným v označenom rozhodnutí. Pri svojom rozhodnutí vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 5 M Cdo 2/2015 zo dňa 31.07.2017 (ktorý prešiel aj testom ústavnosti, k tomu viď uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 383/2018-14 zo dňa 20.06.2018), s ktorým nemal žiaden dôvod sa nestotožniť. Podľa tohto rozhodnutia zákon č. 514/2003 Z. z. nie je založený na princípe vzniku zodpovednostného vzťahu vždy a bez ďalšieho, pokiaľ sa aj preukáže existencia nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu orgánov štátu, k tomuto predpokladu nevyhnutne musí pristúpiť aj ďalší predpoklad, a tým je existencia skutočnej škody (ušlého zisku), ktorej výšku musí poškodený preukázať konkrétnymi skutkovými okolnosťami. Naproti tomu úrok z omeškania má povahu sankcie, t. j. subsidiárneho následku postihujúceho dlžníka automaticky v prípade nesplnenia jeho záväzku, a to bez ohľadu na to, či mu takýmto konaním dlžníka škoda vznikla alebo nie, t. j. bez toho, aby k tomu bol potrebný akýkoľvek ďalší právny úkon, či iná právna skutočnosť. Vznik nároku na úroky z omeškania nie je viazaný na preukázanie vzniku škody

a v prípade úrokov z omeškania nie je veriteľ povinný preukazovať ich výšku. Nie je vylúčené, aby sa vlastník neoprávnené zadržovaných finančných prostriedkov domáhal voči štátu aj náhrady ušlého zisku v podobe výnosov, ktoré by priniesli pri obvyklom spôsobe hospodárenia, avšak len za predpokladu, ak tvrdí a preukáže, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia nielenže nemohol s peniazmi nakladať, ale zároveň preukáže aj to, že mu ušiel zisk, ktorý by pri bežnom nakladaní s týmito finančnými prostriedkami za normálneho behu okolností mohol dôvodne očakávať. Len v takomto prípade by bola jeho finančná strata aj reálnym ušlým ziskom. Poškodený musí teda v konaní preukázať to, akým spôsobom by bolo s peňažnými prostriedkami naložené, ak by nedošlo k škodovej udalosti, v opačnom prípade je ním uplatňovaný zisk len fikciou bez reálneho základu, ktorá nie je a nemôže byť dostatočným základom pre priznanie takto uplatneného ušlého zisku. Inými slovami povedané samotná skutočnosť, že poškodený s finančnými prostriedkami nemohol po určitú dobu nakladať, i keď z dôvodu nezákonného rozhodnutia, nie je rozhodujúca, pre posúdenie nároku je v takomto prípade podstatné to, či preukáže ako mienil s nimi naložiť a či bolo dôvodné očakávať za daných podmienok dosiahnutie konkrétneho zisku. Výšku ušlého zisku preto nemožno určiť s pomocou analogickej aplikácie ustanovení o úrokoch z omeškania práve pre absenciu konkrétneho reálne preukázateľného základu takto uplatneného nároku.

28. Žalobca v posudzovanej veci nijako nekonkretizoval (v zmysle vyššie uvedeného názoru Najvyššieho súdu SR), akým spôsobom by bolo s peňažnými prostriedkami (oneskorene) priznanej dávky v nezamestnanosti naložené, ak by Sociálna poisťovňa postupovala a rozhodla v súlade so zákonom. Žalobca tak v dôsledku nedostatku skutkových tvrdení a s tým spojenou absenciou jeho dôkaznej iniciatívy nepreukázal, či za daných podmienok bolo dôvodné očakávať u neho dosiahnutie konkrétneho zisku, teda nepreukázal vznik škody v rozsahu uplatnených úrokov z omeškania, a preto bolo namiesto jeho žaloby v tejto časti zamietnuť. Odvolací súd potom považoval za správny názor súdu prvej inštancie, ako bol vyjadrený v odseku č. 31 napadnutého rozsudku (odvolávajúc sa na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/319/2008 zo dňa 28.04.2010), a to že žalobca v spore netvrdil žiadne konkrétne skutočnosti, nepredložil dôkazy, t. j. akým spôsobom mal v úmysle si z uvedených peňažných prostriedkov rozmnožiť svoj majetok, dosiahnuť zisk a len jednoduchý poukaz, že s peňažnými prostriedkami disponovať v danom období nemohol, ešte nenasvedčuje istému záveru o tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetku v dôsledku nezákonného rozhodnutia.

29. Napokon odvolací súd považoval za nedôvodnú aj odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania. Skutočnosť, že orgán konajúci v mene štátu - žalovaného (teda nie samotný žalovaný) je verejnoprávnym subjektom, ktorá disponuje vlastným právnym oddelením, nemôže mať vplyv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, keďže tento je determinovaný procesným úspechom strany vo veci (§ 257 CSP). Žalobcom uvedená skutočnosť by mohla mať prípadné opodstatnenie až pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), avšak iba za podmienky, že by bol žalovaný v spore zastúpený splnomocneným zástupcom, čo však v danom prípade naplnené nebolo. Pri posudzovaní otázky náhrady trov konania je rovnako bez právneho významu, ako sú / boli súdmi v minulosti posudzované obdobné nároky, ako si ich uplatnil žalobca, keďže tieto rozhodnutia nie sú pre strany sporu záväzné (228 ods. 1 CSP) a okolnosti, na podklade ktorých sa formoval nesprávny právny názor žalobcu, nemôžu byť na ujmu oprávneného nároku žalovaného na náhradu trov konania. Žiada sa dosť, že odvolací súd v okolnostiach prejednávanej sporovej veci nevzhliadol žiaden dôvod osobitného zreteľa, ktorý by mohol byť podkladom pre nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnejšiemu žalovanému v zmysle ust. § 257 CSP. Za takéto dôvody nemožno považovať, s ohľadom na vyššie uvedené, ani žalobcom popisované okolnosti.

30. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc nedôvodnosť podaného odvolania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní nenapadnutom výroku I. ostal týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, a preto mu proti žalobcovi priznal aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

32. O výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).